

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број:118-0-Гж-06-000 016
Бања Лука, 19.12.2006. год.**

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Петра Бајића као председника вијећа, Драгослава Лукића и Дарка Осмића као чланова вијећа, у предмету предлагача Х. Р., Ш., О. О., сада: В., Ш.а, кога заступа пуномоћник М. Б., адвокат, Б., Њ. и противнице предлагача Ш. Р.-Ђ., Ш., О. О., сада: В., Ш., коју заступа пуномоћник И. М., адвокат, К., ради признања стране судске одлуке, одлучујући о жалби предлагача против рјешења Окружног суда у Б. број 012-0-V-06-0000 23 од 29.9.2006. године, на сједници одржаној 19.12.2006. године донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Жалба предлагача се одбија, и рјешење Окружног суда у Б. број 012-0-V-06-0000 23 од 29.9.2006. године потврђује.

Образложење

Првостепеним рјешењем Окружног суда у Б. број 012-0-V-06-0000 23 од 29.9.2006. године одбијен је приједлог предлагача Х. Р. за признање правоснажне пресуде Окружног суда у Sch. број ЕБ 2003 76/изу од 4. априла 2005. године у тачки 2. изреке којом је константовано да су парничне станке код данашњег стања посједа имовинско-правно пер салдо свих правних захтјева разрјешене. Своју одлуку првостепени суд је засновао на схватању да је тачка 2. изреке пресуде страног суда неразумљива и неизвршава, у том смислу што се „из исте ... не види шта је предмет овог дијела пресуде, која су то имовинска права у погледу којих су странке разрјешене, те да ли се то односи на диобу брачне тековине и шта исту чини“, односно да се „не може закључити такође ни да ли ово представља рјешење којим се одбацује тужба којом је тражено уређење тих имовинских права између истих странака.“

Предлагач је у жалби против првостепене пресуде, изјављеној због битне повреде одредаба поступка, погрешне примјене материјалног права и погрешно утврђеног чињеничног стања навео да је „пресуда Окружног суда у Ш.... веома јасна, детаљна и у цјелости је расправљано и расправљено о диоби брачне тековине између парничних странака“. Према даљим жалбеним наводима, ради се о имовини „која се налази у Ш., О. О. и која се састоји из земљишта и грађевинских објеката.“ Противница предлагача Ш. Р.-Ђ. (у даљем тексту: противница) према наводима жалбе тражила је дио од $\frac{1}{2}$ у тој имовини, претворен у новац, чему се је предлагач противио. Суд у Ш. је по проведеном поступку утврдио да је земљиште у О. посебна имовина предлагача те да противница није учествовала у адаптацији куће у Ш., ради чега је њен захтјев одбио. У жалби је предложено да се првостепено рјешење укине и предмет врати Окружном суду у Б. на поновно одлучивање.

У одговору на жалбу предлагача, противница је предложила да се жалба одбије.

Жалба није основана.

Предлагач је тражио да се призна само тачка 2 изреке пресуде Окружног суда у Sch. број ЕБ 2003 76/изу од 4. априла 2005. године која гласи:

„2. Констатује се да су парничне странке код данашњег стања посједа имовинско правно пер салдо свих правних захтјева разрјешене“.

(Напомена овог суда: израз „пер салдо“ значи „за обрачунавање, за изравнање“ и употребљава се у трговини-М. В.: „Лексикон страних речи и израза“, издавач П. Б., осмо издање из 2004. године, страна 672).

Према објашњењу жалбе, имовински односи парничних странака разрјешавају се тачком 2. изреке поменуте пресуде, тако што свака странка задржава досадашњи посјед непокретне имовине. Пошто ту имовину посједује искључиво предлагач, произилазило би, да је дијелом пресуде чије се признање тражи, противница у ствари одбијена са захтјевом за признање удјела, односно новчаног износа) у непокретној имовини у О., коју је сматрала брачном тековином. Такав закључак жалбе може се, по ојци овог суда, прихватити као правилан.

Чланом 89. став 1. Закона о рјешавању сукоба закона са прописима других земаља у одређеним односима („Службени лист СФРЈ“, број 43/82 и 72/82, у даљем тексту: ЗРСЗ) у вези са чланом 458. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Српске“, број 58/03, 85/03 и 74/05, - у даљем тексту: ЗПП) прописано је да се страна судска одлука неће признати ако у односној ствари постоји искључива судска надлежност суда или другог органа Босне и Херцеговине. Према члану 56. ЗРСЗ искључива надлежност суда у Босни и Херцеговини постоји у споровима о праву својине и о другим стварним правима на некретнине у својини грађана и грађанских правних лица, ако се некретнина налази на територији Босне и Херцеговине.

У конкретном случају било је спорно право удјела противнице у непокретној имовини која се налази у Ш., О. О., дакле на територији Босне и Херцеговине, по основу брачне тековине. Пошто је за поступање у таквој правној ствари искључиво надлежан суд Босне и Херцеговине, захтјев за признање одлуке страног суда у тачки 2. изреке није основан у смислу напријед поменутих одредаба члана 89. став 1. у вези са чланом 56. ЗРСЗ.

Узгред се напомиње да је чланом 18. став 1. ЗРСЗ прописано да је за својинскоправне односе и друга права на ствари, мјеродавно право мјеста гдје се ствар налази, дакле домаћег права и у случају подјеле непокретне имовине између предлагача и противнице. Ова одредба примјењује се као пропис Републике Српске на основу члана 12. Уставног закона за спровођење Устава Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 21/92-пречишћени текст). Пресудом страног суда расправљени су стварноправни односи између странака на спорној имовини на основу швајцарског права, што није у складу ни са овим законским одредбама.

Околност да је инострани суд прихватио надлежност за поступање у спору о брачној тековини на непокретној имовини која се налази у Републици Српској и Босни и Херцеговини ради тога што „обје парничне странке имају мјесто становања у Швајцарској“, позивом на швајцарске прописе, није битна за одлучивање у овом поступку, с обзиром на све што је напријед речено.

Супротно жалбеним наводима, овај суд налази да је одлука првостепеног суда заснована на правилно и потпуно утврђеном чињеничном стању, на правилној примјени материјалног права и да њеним доношењем нису почињене процесне повреде. Доследно томе, жалба предлагача је одбијена и првостепено рјешење потврђено из разлога наведених у овој одлуци на основу одредаба члана 235. тачка 2. ЗПП, у вези са чланом 2. став 2. и чланом 1. Закона о ванпарничном поступку ("Службени лист СРБиХ", бр.10/89 и „Службени гласник Републике Српске“, број 74/05).

Предсједник вијећа
Петар Бајић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарне
Амила Подрашчић